

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Petru Ursache,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Tomacinschi Ion, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui

Tomacinschi Ion XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 31.03.2017-12.06.2017;

instanța de apel: 14.07.2017-03.10.2017;

instanța de recurs: 22.11.2017-24.01.2018.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 12 iunie 2017, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Tomacinschi I. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 4 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Ațiunea civilă înaintată de partea vătămată a fost admisă, fiind dispus încasarea în beneficul lui XXXXX din contul inculpatului a sumei de 5 000 lei, cu titlu de prejudiciu material.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, la 25.10.2016, în jurul orei 22³⁰, Tomacinschi I. urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor ce aparțin altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prin înțelegere prealabilă și împreună cu Găină E., în timp ce se aflau pe adresa mun. Chișinău, str. Columna, din preajma stației de troleibuz a uzinei „Tracom”, s-au apropiat de XXXXX, unde Tomacinschi I., din spatele victimei cu o mână i-a astupat gura, ca să nu poată striga, iar cu o altă mână trăgea geanta, care se afla la ea, după care amenințând-o cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătate a persoanei, în mod deschis au sustras de la ea 2 inele de aur, cu greutatea de 3 și 2,5 gr., după care cu bunurile sustrase au părăsit locul

comiterii infracțiunii, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în mărime de 5 000 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Burduja V. în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de liberate în temeiul art. 90 Cod penal, invocând că, la stabilirea categoriei pedepsei, instanța de fond, nu a luat în considerație și nu a supus aprecierii circumstanțele reale ale cauzei (*contribuirea activă la descoperirea infracțiunii; căința sinceră de fapta comisă; conștientizarea faptei comise; precum și poziția psihică a acestuia față de consecințele survenite*).

Adițional, partea apărării a menționat că, în speță sunt întrunite condițiile aplicării prevederilor art. 79 și art. 90 Cod penal, iar instanța de judecată era în posibilitatea de a dispune aplicarea acestora, reieșind din circumstanțele săvârșirii infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău 03 octombrie 2017, apelul declarat a fost respins ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a sentinței.

5. Instanța de apel a conchis că, pedeapsa stabilită inculpatului, corespunde cerințelor art. 61 Cod penal și anume va fi eficace și va atinge scopul pedepsei, echitatea socială, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia cât și a altor persoane care săvârșesc asemenea infracțiuni. Or, la stabilirea pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite (*atacarea unei persoane în loc public, aplicarea forței și violenței, vătămarea valorilor sociale personale și patrimoniale*) de persoana celui vinovat (*inculpatul are antecedente penale, nu este angajat în câmpul muncii, s-a eschivat de la organele de drept fiind anunțat în căutare*), de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, instanța de apel a reținut lipsa circumstanțelor care ar servi drept temei pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, or, la caz prezența circumstanțelor agravante - *săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară* și prezența celor atenuante - *recunoașterea vinovăției și căința sinceră*, constatate de instanță, au și servit drept temei pentru reducerea pedepsei până la limita minimă prevăzută de lege și fără aplicarea pedepsei complementare - *amendă*, ținând cont de prevederile art. 364¹ Cod procedură penală, deci aceste circumstanțe nu mai pot servi temei de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece ar însemna aceleiași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

În astfel de circumstanțe, instanța de apel a respins ca fiind nefondate argumentele apelantului, precum că, "(...) *la stabilirea categoriei pedepsei, instanța de fond, nu a luat în considerație și nu a supus aprecierii circumstanțele reale ale cauzei,*

precum și cele personale, cum ar contribuirea activă la descoperirea infracțiunii; căința sinceră de fapta comisă; fapt că, în urma comiterii infracțiunii, condamnatul a conștientizat fapta umilitoare comis; poziția psihică a condamnatului față de consecințele survenite.”

Prin urmare, instanța de apel a considerat că, instanța de fond a apreciat corect circumstanțele cauzei, constatând că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă cu aplicarea un pedepse cu închisoare, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

6. Împotriva deciziei instanței de apel, declară recurs ordinar inculpatul, care, fără a invoca vreun temei de drept din cele prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, invocând în acest sens că, la examinarea cauzei instanța de apel nu a reținut circumstanțele atenuante prezente în cauză, pronunțând astfel o decizie greșită în partea stabilirii pedepsei.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia dat fiind faptul că nu îndeplinește cerințele de formă și conținut, prevăzute în art. 430 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Cu toate că recurentul nu face trimitere la vre-un temei de drept din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, acesta invocă că, instanța de apel la examinarea cauzei nu a reținut circumstanțele atenuante prezente în cauză, pronunțând astfel o decizie greșită în partea stabilirii pedepsei, semnalizând astfel temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor contestate.

Potrivit conținutului recursului, autorul acestuia este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor și critică hotărârile judecătorești numai în partea stabilirii pedepsei, invocând că, prezenta cauză a fost examinată în ordinea prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Motivele recurentului, precum că instanțele de fond incorect au individualizat pedeapsa și neîntemeiat nu au aplicat în privința lui o pedeapsă mai blândă, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal menționează, că la stabilirea pedepsei inculpatului, atât prima instanță, cât și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de gravitatea infracțiunii săvârșite (*atacarea unei persoane în loc public, aplicarea forței și violenței, vătămarea valorilor sociale personale și patrimoniale*), de persoana celui vinovat (*inculpatul are antecedente penale, nu este angajat în câmpul muncii, s-a eschivat de la organele de drept fiind anunțat în căutare*), de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, prin urmare corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și potrivit alin. (8) al acestui articol, *inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate la faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.*

Colegiul penal atestă că, sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Tomacinschi I., prevede pedeapsă cu *închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale*.

Însă, în cauza deferită judecării, se constată că, potrivit sentinței adoptate în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Tomacinschi I. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 4 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. După care, legalitatea sentinței a fost verificată de instanța de apel, care a menținut condamnarea în privința inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, statuând că corect prima instanța a apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și just a individualizat pedeapsa stabilită în privința acestuia. Or, criticele apelantului în partea ce ține de solicitarea casării sentinței în latura pedepsei, au fost respinse, ca nefondate.

La baza acestei concluzii, instanțele judecătorești au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, au ținut cont de circumstanțele cauzei, legate de scopul și motivele faptei, gravitatea infracțiunii săvârșite, de faptul că inculpatul Tomacinschi I. și-a recunoscut vina și s-a căit sincer, precum și de persoana inculpatului, care are antecedente penale, astfel fiind predispus de a comite infracțiuni, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de prevenirea de a săvârși infracțiuni noi.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Colegiul penal consideră relevant de a specifica că, argumentele invocate de recurent în cererea sa de recurs au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece după conținutul lor sunt similare celor consemnate în cererea de apel, respectiv asupra acestora instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat și *în pct. 5 din prezenta decizie*, soluție pe care instanța de recurs o consideră legală și argumentată, însușind argumentele ei, reiterarea cărora nu mai este necesară (*cauza CtEDO, Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise la art. 414 - 418 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Tomacinschi Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din

03 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui *Tomacinschi Ion XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 februarie 2018.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti